

LBRIS

We know
books
Coordonator Leda Edge:
SHAUKI AL-GAREEB

TAHEREH MAFI

PRIVEȘTE-MĂ

Cartea întâi din seria NOUA REPUBLICĂ

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

LEDA EDGE

LBRIS

We know
books

ROSABELLE

CAPITOLUL 1

Când deschid dulapul din bucătărie, rafturile sunt goale.

Firește, asta nu-i nicio surpriză; rafturile sunt goale de câteva săptămâni bune. Numai că de dragul Clarei mă dau în spectacol și deschid dulapurile în fiecare dimineață, prefăcându-mă că în interiorul lor aş putea găsi și altceva în afară de gândacul care mișună de colo-colo.

Închid ușa dulapului și mă întorc spre ea. Clara nu coboară niciodată din pat decât dacă o car eu în brațe; astăzi s-a ridicat în capul oaselor și privește pe geamul înghețat, unde lumina zorilor conferă ochilor ei deschiși la culoare o nuanță și mai palidă. Mâna îi tremură în timp ce dă la o parte draperia ponosită, iar o strălucire albastră luminează scurt geamul.

— Am rămas fără pâine! o anunț. Ies să cumpăr.

Sunt zile când Clara mă lasă să plec fără să pună întrebări. Dar sunt și zile când mă întreabă cum plătesc pentru mâncarea pe care o aduc acasă. Astăzi spune:

— Azi-noapte am visat-o pe mama.

Adopt o mină imposibilă.

— Iar?

Clara se întoarce spre mine, atât de trasă la față, încât ochii ei par adânciți în orbite.

— Rosa, nu se simțea bine. Suferea.

Îmi trag bocancii în picioare, clătinând din cap în timp ce mă mut într-o rază de lumină.

— A fost doar un vis, îi spun. Morții nu suferă.

Clara își mută iar privirea.

— Mereu spui asta.

— Iar tu te uiți prea mult la poza ei, îi zic, în timp ce îmi leg șireturile.

Azi nu-mi tremură mâna dreaptă, și simt un val de ușurare în timp ce mă îndrept de spate, dar apoi simt și un gol în stomac când remarc focul din cămin care e pe cale să se stingă – și stiva de lemne de lângă el care pare să dispară. Încerc să-mi reprim groaza.

— În plus, spun, de-abia o știi.

— Păi, asta e din cauză că nu prea vorbești despre ea, contraatacă ea cu un oftat.

Zăresc prin geam o ciocănitore roșcată și o urmăresc, transfigurată, în timp ce bate cu ciocul într-un copac acoperit de mușchi. Au trecut abia zece ani de la căderea Restaurației – zece ani de când locuim aici, pe Insula Ark – și, dacă e să fiu sinceră, și eu îmi doresc să mă lovesc zi de zi cu capul de o suprafață dură. Inspir scurt, ignorând golul de foame din stomac, atotprezent.

Încă mi se pare ireal să văd păsări.

Ele umplu cerul cu sunete și culori, topăind pe acoperișuri și crengi. Pretutindeni în jurul nostru, conifere se înalță spre cer, fără să îngenuncheze vreodată în fața anotimpurilor. Întotdeauna e umezeală aici; verde-pădure; frig. Lacurile strălucesc netulburate. Munții din zare par vopsiți în culori de apă, șiruri de dinți pe care ceața le face să pară străvezii. Se știe că cei care stau la căldură și sunt bine hrăniți numesc această țară frumoasă.

— Nu stau mult, spun eu, încheind nasturii de la fostul palton al lui papa.

În urmă cu câțiva ani am tăiat decorațiile militare cu o lamă tocită, alegându-mă și cu o cicatrice în același timp.

— O să fac iar focul când mă întorc.

— Bine, spune Clara încet. Apoi adaugă: Ieri a trecut Sebastian pe-aici.

Înlemnesc.

Îmi revin încet-încet, înfășurându-mi prea strâns în jurul gâtului fularul ponosit al mamei. Ieri mi s-a permis să lucrez la moară, iar atunci când am ajuns acasă, Clara deja dormea.

— A trecut pe-aici ca să ne livreze corespondența, precizează ea.

— Corespondența, repet eu. A venit tocmai pân-aici doar ca să ne livreze corespondența.

Clara încuviințează din cap, apoi întinde mâna sub pernă și scoate de-acolo un ziar împăturit și un plic gros, neinscripționat, pe care mi le întinde degrabă. Le vâr pe amândouă în buzunarul paltonului fără să le arunc vreo privire.

— Mulțumesc! spun eu pe un ton moale.

Îmi imaginez, pentru o clipă, cum ar fi să-i tai gâtul lui Sebastian.

Clara își lasă capul pieziș.

— A spus că ai lipsit de la întrunirea de săptămâna trecută.

— Erai bolnavă.

— I-am zis asta.

Arunc o privire spre ușă.

— Nu trebuie să-i zici nimic.

— Rosa, el tot vrea să se însoare cu tine.

Ridic brusc capul.

— De unde știi așa ceva?

— Chiar atât de groaznic ar fi? Îmi ignoră întrebarea, tremurând violent, apoi spune: Nu-ți place de el? Credeam că-ți place de el.

Mă întorc cu fața spre bucătărioara noastră, spre aragazul mic, spre masa șubredă și scaunele pe care nu le folosim niciodată. Spre placa de lemn care atârnă deasupra chiuvetei.

Societatea noastră

RESTAURATĂ.

Viitorul nostru

REDEFINIT.

Privesc în gol, căzută pe gânduri.

Aveam zece ani când am venit acasă și-am dat peste un urs negru care scotocea prin ultimele noastre merinde. Clara avea trei ani; mama era moartă de trei zile. Nu-mi amintesc cum l-am ucis pe urs sau cum am îngropat ce-a mai rămas din mama.

În schimb, îmi amintesc sângele.

Îmi amintesc de câte săptămâni a fost nevoie ca să frec dușumeaua. Zăbrelele de la pătuțul Clarei. Tavanul. Ultimele cuvinte pe care mi le adresase mama au fost „Rosa, închide ochii!”, numai că ea și-i închisese pe-ai ei și eu îi ținusem deschiși pe-ai mei. Și-a pus pistolul în gură la câteva ore după ce auzise că tata nu așea să mai fie executat pentru crime de război. Ne vânduse pe toate pentru o jumătate de viață, trădând secrete inamicului în

schimbul unei putreziri lente în închisoare. Multă vreme am trăit cu gândul că mama își pusese capăt zilelor deoarece nu putuse să suporte rușinea care se abătuse asupra noastră. Acum sunt sigură că a făcut-o din cauză că știa că va fi silită să plătească pentru trădarea tatei.

Poate că se gândise că ei îi vor cruța copiii.

Înșfac blana de urs din cuier și o pun peste umerii tremurânzi ai Clarei. Urăște blana. Spune că durerea ursului încă plutește în cabană, că o face să-i fie greață chiar și după toți acești ani care-au trecut. Așa că atunci când îngăduie fără să protesteze ca blana să se așeze pe umerii ei, știu că situația e gravă.

— Dacă te-ai căsătorit cu Sebastian, lucrurile ar sta mai bine, zice Clara, reprimându-și un alt fior. Se oprește ca să tușească, iar sunetul gol îmi străpunge capul. Ar anula sancțiunile. N-ar mai trebui să te prefaci în fiecare dimineață că avem mâncare în dulap.

Încet, mă uit în ochii ei.

Îmi aduc aminte când s-a născut Clara, când o privisem și mă întrebam dacă mama născuse o păpușă. Abia mai târziu mi-am dat seama că pesemne și eu arătasem la fel de ciudat când mă născusem: toată palidă și străvezie. O cercetez adesea cu privirea când doarme, sau când boala o copleșește atât de tare, încât intră în comă. La 13 ani, e delicată și optimistă; complet opusul meu când aveam vârsta ei. Totuși, în pofida celor șapte ani care ne despart, noi două semănăm fizic: șocant de albe; părul atât de blond, încât e aproape alb; ochii de o nuanță tulburător de rece. Să mă uit la Clara e ca și cum aș privi în trecut, la ceea ce eram odinioară, la cine aș fi putut fi.

Și eu am fost cândva delicată.

— Chiar cred că te iubește, spune ea, cu ochii încărcăți de emoție. Ar fi trebuit să-l auzi cum vorbea despre tine... Rosa, așteaptă...

Nu-mi iau la revedere de la sora mea.

Înșfac mitraliera ascunsă la intrare, trecându-mi cureaua peste cap înainte să-mi trag cagula peste față. Ies în aerul rece; fulgi deși mi se prind de gene în timp ce ușa din față se trânteste în urma mea și, pentru o fracțiune de secundă, vocea îi e înăbușită de acest sunet. E singura explicație care-mi vine în minte când tresar speriată.

— Rosabelle, zice el, tăindu-mi calea cu un zâmbet. Tot moartă ești pe dinăuntru?

ROSABELLE

CAPITOLUL 2

Îl ocolesc pe locotenentul Soledad, trecându-mi absentă mâna peste arma rece care-mi atârnă la piept. Soledad nu mai e locotenentul de odinioară; titlul e mai mult o relicvă a unei alte epoci. În această lume nou imaginată el e șeful securității de pe insula noastră, ceea ce-l transformă doar într-un băgăcios preamărit. Și un tiran.

Îi salut scurt din cap pe oamenii cunoscuți care trec pe lângă noi, observând cum ochii lor se plimbă agitați între mine și Soledad, care acum merge în pas cu mine. Zăpada începe să se lipească de pământ; rotocoale de fum se ridică din coșurile caselor, lăsând pete gri pe cerul palid, ca niște atingeri de pensulă. Îmi aranjez mai bine cagula pe față; lâna e veche și mă mănâncă. Sunt iritată.

— Credeam că întâlnirea noastră era programată pentru mâine, îi spun pe un ton rece.

— Mă gândeam să-ți fac o surpriză, zice el. Interogațiile spontane adesea aduc rezultate interesante.

Mă opresc brusc și mă întorc cu fața spre el.

Îmi amintesc când Soledad era tânăr și în formă și plin de curaj – atunci când slujea sub tatăl meu, comandantul-șef și regentul Sectorului 52. Acum are cumva pieptul lat, dar moale; și stă aplecat. Pielea i-a devenit palidă, iar părul a început să i se rărească. Îl învăluie un aer bătrânicos, singura dovadă a acelei epoci fiindu-i întipărită pe